

tværtimod, jeg har kun tilladt mig simpelt hen, ligesom det ærede Medlem for sit Vedkommende, at agitere for, hvad jeg anser for at være Ret og Sandhed og for at være til Gavn for Landet, idet jeg tillod mig, saa vel som det ærede Medlem, at tro, at jeg kunde have en Mening derom efter noget over 20 Aars Virksomhed som Officer. Det er det hele. Med Hensyn til det Spørgsmaal, som tillige er forbundet dermed, at den højtærede Krigsminister altsaa skulde have brugt sin Myndighed over for Officererne paa en saadan Maade, enten direkte eller indirekte, gennem de nærmeste foresatte nedad til at forlange sligt, skal jeg sige, at ingen Sinde har jeg i mindste Maade følt sligt. Jeg vil ikke betænke mig paa at tilføje, at naar som helst der var givet mig en Befaling, jeg ikke fandt at kunne bringe i Overtensstemmelse med mine Pligters Opholdelse, vilde jeg heller ikke have betænkt mig paa i Henhold til min Ret at protestere derimod (Afbrudelse af Lauridsen). Mundkurv, siger et æret Medlem. Jeg er mig ikke bevidst i den Henseende nogen Sinde at have modtaget en saadan. Jeg har ikke faaet nogen Mundkurv i nogen Retning. Det er muligt, at det ærede Medlem er ret vant til at faa en saadan fra sine foresatte; jeg er ikke vant til at faa den paa Felter, der ikke have det mindste med Tjenesten at gøre. Saa længe jeg derfor ikke erholder bestemt Paavisning af det ærede Medlem for Manders Amts 4de Valgtreds (B. Dinesen) af, hvilke Medlemmer af de militære undergivne, der have modtaget slig Befaling, kan jeg ikke anse denne Paastand for at hvile paa noget som helst Sandhedsgrundlag. Det ærede Medlem sagde, at han siger ikke andet her, end hvad han saa ofte har sagt uden for denne Sal. Det betvivler jeg ikke, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der er nogen Forskel. Naar det ærede Medlem fremsætter sligt uden for Salen, saa kunde det jo hende, at der ikke var Folk til Stede til at tilbagevise sligt, men her er Folk til Stede, som kunne svare derpaa. Jeg har tilladt mig at gøre det paa mine Vegne og paa mine Kammeraters uden for Tinget. Endnu skal jeg kun gøre en eneste Bemærkning med Hensyn til det længere Forsvarsforedrag, om jeg saa maa kalde det, som det ærede Medlem holdt. Han sagde, at man kunde overhovedet ikke basere Hærens Ordning af de militære Kræfter, paa et Forsvar. Jeg vil dog tillade mig at gøre min opmærksomhed paa, at der maa være en Plan, en Basis for en saadan Ordning, og denne Basis kan være en af tre. Den kan enten hvile paa Forsvar, paa Angreb eller paa begge Dele.

Jeg skal tillade mig at henbise det ærede Medlem til, at han, som er ret godt kendt med forskellige Forhold i Europa, vil finde, at de forskellige europæiske Stater have baseret deres Forsvar paa det ene eller det andet. Jeg vil saaledes tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Frankrig og Rusland, der vistnok begge tør siges at have deres militære Ordning baseret ogsaa paa Angreb; hvorimod de smaa Stater Svejs, Belgien og Danmark ubelukkende basere deres Stridskræfter paa Neutralitet eller rettere sagt paa at forsvare denne, altsaa paa Forsvar alene.

Formanden (Høgsbro): Maa jeg ikke bede den ærede Taler tale højere; det er nu ikke muligt her fra at høre, hvad der siges. Samtidig maa jeg bede ærede Medlemmer indtage deres Pladser; nu optage de Syden for Bureauet.

M. Madsen: Jeg vil endnu tillade mig en Bemærkning, nemlig over for det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgtreds (S. C. Christensen) med Hensyn til hans Udtalelse om, at Højre beständig giver Penge ud. Det synes deraf at fremgaa, at Højre som Parti i Almindelighed skulde være særlig begejstret for at give Penge ud, ogsaa naar Standpunktet var det, at der ikke var mere at give ud af. Jeg tror, at han i den Retning tager storlig fejl. Jeg tror ikke, at det Parti, hvortil jeg hører, i nogen Grad ud over de andre Partier har Vilje til at give mere ud, end de anse for formaalstjenligt for Statens Forsvar og Statshusholdningens forsvarlige Førelse.

J. Scavenius: Efter at jeg havde hørt, hvad det ærede Medlem fra Helsingør (C. Thomsen) udtalte, havde jeg egentlig ikke tænkt at ville tage Ordet. Det forekommer mig nemlig, eller rettere sagt, jeg er vis paa, at hans Udtalelse om dette Forslags væsentligste Punkter fuldstændig falder sammen med, hvad jeg tidligere saa vel i Fjor som i Aar ved Finanslovens første Behandling har udtalt, nemlig at den politiske Overenskomst, hvorved vi kunde komme tilbage til normale konstitutionelle Tilstande, som alle fra alle Sider ønske og maa ønske — at for at komme til det, var det nødvendigt at blive enig om de militære Sager og særlig om den Side af de militære Sager, som angaar den københavnske Befæstning og den Udvidelse af Kadrerne, som er en Følge af den, eller som i alt Fald væsentligt maa begrundes paa den. Jeg ser ikke rettere, og